

Α. ΠΙΛΛΑ

ΛΥΡΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 1973

Στὸν κ. Π. Παυλίδου
 Φιλιά
 Πιλλῆ

ΔΩΡΕΑ
 ΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΟΥ
 ΠΑΙΟΝΙΔΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ χαμηλόφωνη λυρική ἔκφραση ἀνάμεσα στὶς ἀγγώδεις κραυγαλέες τάσεις τῆς σύγχρονης ποίησης εἶναι πολὺ ἀσυνήθιστη. Κι ἡ ποίηση ποὺ δομεῖται σὲ καθιερωμένο στίχο καὶ χρησιμοποιεῖ σὰν ποιητικὲς εἰκόνας τὴν ἀναφορά σὲ δέντρα, πουλιά, ἀστέρια, λουλούδια, δάσος, φῶς, σκιά, χαμόγελο, βροχή, αὐγή, ἀνοιξη καὶ ὄνειρο πιστεύεται ὅτι ἀνήκει πιά στὸ παρελθόν. Οὔτε καὶ ἡ ἔκφραση τοῦ ποιητικοῦ λόγου συνηθίζεται νὰ πλάθεται μὲ νοσταλγικά μοτίβα, μὲ τὴν διαρκῆ μεταφορά στὸν κόσμο τῆς ἀνάμνησης καὶ τῆς ἐκλεπτυσμένης μαλαγχολίας.

Νομίζω ὅμως πὼς γιὰ τὸν Ἄντωνη Πιλλᾶ ἡ ποίηση ἀποτελεῖ μιὰ κίνηση τοῦ ἑαυτοῦ μέσα στὰ πλαίσια ποὺ καθορίζουν χώρους τῆς φαντασίας κι ὅπου ὁ ἴδιος εὐρίσκει ψυχικὴ εὐδαιμονία. Πρόκειται γιὰ ἓνα προσωπικὸ κόσμο, κτισμένο ἐκλεκτικὰ ἀπὸ τὸν ποιητὴ. Ἡ μορφή τοῦ σονέττου ἐκφράζει μὲ ἀκρίβεια αὐτὸ τὸν κόσμο, ποὺ εἶναι τέλειος, κλειστός στὰ προκαθορισμένα πλαίσια του, καὶ ποὺ ἀπωθεῖ κάθε ξένο στοιχεῖο.

Ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἤδη χρόνια, οἱ φωνές τῆς φύσης καὶ ἡ ἀναφορά σ' ὀρισμένα σημεῖα τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου χρησιμοποιόντουσαν μὲ τὴν ἀποδοχὴν τῶν σὰν ποιητικὰ ἐκφραστικὲς. Μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια τίς δέχεται καὶ χρησιμοποιεῖ ὁ ποιητὴς.

Ἡ μουσικότητα τοῦ στίχου, πιστεύω, εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ ἐυδιάκριτα πλαστικὰ στοιχεῖα τῆς συλλογῆς. Οἱ ἤχοι, ὁ συνδυασμὸς κι ἡ ἐπανάληψη τῶν συχνὰ συνοδεύουν σὰν μουσικὴ ὑπόκρουση αὐτὸ ποὺ περιγράφεται στὶς φράσεις-σύμβολα, ὅπως τὸ περιφημο "ριγοῦν οἱ ἀνθοὶ σὲ πρᾶες ἐσπέρες" καὶ τὸ ἄλλο "λυγμικὰ τραγούδια". Ἐδῶ ἀκριβῶς θὰ πρέπει νὰ δῆ ὁ ποιητὴς τὴν μελλοντικὴ ἐξέλιξη του, τούλάχιστον ὅσο καιρὸ παραμένει μέσα σ' αὐτὴ τὴ μορφή τῆς ποίησης.

Ἄνδρέας Χρυσόχοῦς